

mas, kui rummasad tullega hakkavad māngima. Monneski kohhas kuluks fa veel sedda meletumat ebbausko likumas ollebad, et peergo ello pitkendamisse peale seina põlema jātakse, kui innimesed isse keik maggama heitwad.

Monni ei tahha Lauritsa pával tuld ülesvõtta, páwa tounust ni faua kui páwa lojasse, sest et siis innimenne sel aastal peab tullekahjo eest hoitud ollema. Tühhhi jut se, ja selge ebbaus! Mitto ütleb: Jummal piddago tuld kitsas kohhas; teine: Jummal piddago tullofest vimma pihho sees, et se laiali ei lähhä! Agga üks tarb wanna sanna ütleb fa: Kui innimenne hoiab, siis Jummal hoiab fa, egga tulle Jummal jaljse appi, kui innimese holetusse ja runimalusse läbbi kahjo on sündinud! Kül mitto nuttab tagajärrele kibbeda silmarveega omma warra, mis tulli árrasönud, omma lapsöfest, mis sisse jānud; kül mitto jáab omma ello otsani fehwaks, egga fa ennam fossuda, egga omma endise hea põlwe peale tousma. Agga ehk

fa fa iggapádlo pes teab mitto peatāit nuttaksid, sellega fa ei joua sedda tullofest árrafustutada, mis so holetus ja tähhelepannes matta wiis on súutnud, egga fa woi sedda hirmust kahjo árratasuda, mis so arrota meel ja teud teistegi, monnikord ühhe terroe tulla peale on saatnud! Seeb se on, mis se sanna tähhendab, mis monnes kohhas rahva suus likub: Tulleiirg mõnab selle järrele, kelle käest temma on väljapeásnud!

Armas Jummal saatko isse meie Matarhiva ellamist ja ollemisse wisi ifka parema forra peale minnema, et teie fa tullehindmisje ja keige mu ilmalikko ello ja kombette polest, kuida firri ütleb, ifka wiksike katsuda, kuida teie hästi ellate, ei mitte kui rummalad, waid kui targad.
